

af 29. oktober 1999 om udgifter og erstatning ved bekæmpelse og forebyggelse af husdyrsygdomme. Med den nye ordlyd præciseres imidlertid, at erstatning kun ydes ved påbudt aflivning m.v., herunder aflivning foretaget af det offentlige, efter § 9 eller regler fastsat i medfør heraf samt regler fastsat i medfør af §§ 5 og 8. Der ydes således også erstatning ved påbudt aflivning af dyr i et område, jf. § 9, stk. 2, litra h.

Ved bekæmpelse af husdyrsygdomme vil man søge EU's medfinansieringsordninger inddraget i videst muligt omfang.

Til nr. 6

Der ydes dog ikke erstatning eller der ydes kun delvis erstatning til den, der ikke har søgt at hindre eller ved egne handlinger har foranlediget et udbrud af smitsom sygdom i sin egen besætning eller ikke søgt sit tab begrænset mest muligt. Herved præciseres, at dette alment gældende princip i erstatningsretten også gælder indenfor den offentlige sygdomsbekæmpelse. En noget tilsvarende bestemmelse var optaget i den tidligere husdyrsygdomslovgivning, men blev udeladt i lov nr. 814 af 21. december 1988 om husdyrsygdomme. Uanset at dette princip ikke har været bragt i anvendelse, findes det hensigtsmæssigt, at det klart fremgår af lovtæksten.

Til nr. 7

Der foreslås indføjet hjemmel til, at ministeren, ud over at kunne udstede regler, også kan træffe de fornødne bestemmelser med henblik på opfyldelse af EU-retsakter. Bestemmelsen bemyndiger således ministeren til både konkret at træffe bestemmelse om og generelt udstede regler, der er nødvendige for at gennemføre og administrere de af EU vedtagne retsakter.

Som led i den fælles landbrugspolitik gennemføres en løbende harmonisering af EU's veterinærlovgivning. Forslaget vil derfor medvirke til en effektiv administration af EU-bestemmelser.

En række EF-direktiver og -forordninger vedrørende bekæmpelse af smitsomme husdyrsygdomme bemyndiger EU-Kommissionen til under inddragelse af Den Stående Komite for Fødevarekæden og Dyresundhed at udstede gennemførelses- og detailregler. I forbindelse med udbrud af husdyrsygdomme vil

Kommissionen ofte forelægge forslag til sådanne regler for komiteen med meget kort varsel. Komiteen vil ofte straks udtale sig og Kommissionen vedtage reglerne til øjeblikkelig ikrafttræden. Den foreslåede bemyndigelse til at træffe bestemmelse forudsættes anvendt til konkret gennemførelse af sådanne regler.

Til nr. 8

Ændringen er en konsekvensændring som følge af ændringen af lovens § 42, jf. forslagets § 1, nr. 7.

Til § 2.

I 1983 nedsatte man efter aftale mellem Indenrigsministeriet og Landbrugsministeriet som en forsøgsordning et rådgivende veterinært vaccineudvalg med repræsentanter for Sundhedsstyrelsen, Veterinærdirektoratet og de statslige veterinære institutter. Udvalget skulle sikre, at der ved registrering af især udenlandske vacciner blev taget hensyn til risikoen for spredning af husdyrsygdomme. Udvalget blev lovfæstet ved en ændring af lægemiddelloven, indsættelse af § 40 a, der fandt sted ved § 40 i lov nr. 814 af 21. december 1988 om husdyrsygdomme.

Da de hensyn, der lå bag oprettelsen af Det Veterinære Vaccineudvalg, nu vil kunne tilgodeses gennem en høringsprocedure, foreslås udvalget derfor nedlagt og lovgrundlaget for udvalget ophævet.

Til § 3.

Som det fremgår af det under almindelige bemærkninger anførte, vil forslaget vedrørende bekæmpelse af sygdomme gennem nedslagning i områder ved udbrudssteder skulle notificeres efter EU's regler om statsstøtte. Det foreslås derfor, at det overlades til fødevareministeren at fastsætte tidspunktet for lovens, eventuelt gradvise, ikrafttræden.

Til § 4.

Forslaget gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.